

# ทำได้หรือไม่

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๐

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่)

ต.หนองกกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “ขอถามเรื่องการบริการมพุทธโคชะ”

กราบนมัสการหลวงพ่อกะเณรพ ดิฉันเคยปฏิบัติโดยการบริการมพองหนอยุบหนอ โดยตั้งจิตไว้ที่อาการพองยุบที่ท้อง ตอนนั้นมีโอกาสได้ทำอย่างต่อเนื่อง ๕ วัน ที่วัด ได้ผลคือ ความสว่าง โล่ง นิ่ง เบา และมีปีติ แต่เมื่อกลับมาจากวัดก็ไม่ได้ทำต่อคะ

แต่ ณ ปัจจุบันนี้ดิฉันตัดสินใจแล้วว่า จะตั้งใจปฏิบัติภาวนาโดยใช้คำบริการมพุทธโคชะ เป็นหลัก แต่มีข้อสงสัยคือ เวลาเราบริการมพุทธโคชะนี้ควรจะเอาจิตไปไว้ที่ตรงไหนคะ เพราะเมื่อก่อนตั้งจิตไว้ที่ท้องพองยุบ ตอนนี้น่าฝึกพุทธโคชะมันเหมือนปล่อยออกไปข้างนอก ไม่รู้ว่าจะเอากลับมาไว้ที่กายใหม่ และควรจะจับอยู่ที่ตรงไหนคะ

และช่วงนี้มีอาการอย่างหนึ่งคือในขณะที่คิดเรื่องโน้นเรื่องนี้ในชีวิตประจำวันบางครั้งจะมีอะไรบางอย่างแว็บเข้ามา แล้วจะรู้เลยว่ามันกลับเข้ามาสงบ แต่ก็เพียงแค่ชั่วขณะเดียว จากนั้นก็ไปคิดต่อรู้สึกว่ามันช่างเยอะคะ บางทีช่วงครึ่งหลับครึ่งตื่นก็เห็นมันคิดอยู่ตลอดเลย อาการที่แว็บเข้ามาดังกล่าวคืออะไรคะ และควรจะปฏิบัติอย่างไรคะ กราบขอบพระคุณอย่างสูงคะ

ตอบ : เวลาเราปฏิบัติ เวลาปฏิบัติ วิธีการปฏิบัติมันมีมากมายแตกต่างกันมากมายแตกต่างกันมากมายมันก็อยู่ที่ว่าสมาธิของครูบาอาจารย์แต่ละองค์ มันเหมือนกับวัฒนธรรมท้องถิ่น ประเพณีท้องถิ่น

ประเพณีท้องถิ่นในพื้นที่ ถ้ามีครูบาอาจารย์ท่านเคยพาทำอะไรมา ประชาชนในพื้นที่นั้นก็ปฏิบัติตามนั้น ถ้าในท้องถิ่นใดถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ดี ครูบาอาจารย์ที่ท่านมีความสามารถ ท่านก็จะพาเราเข้าได้ละเอียดลึกซึ้งมากกว่า

นี่พูดถึงว่าเวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านจะประพฤติปฏิบัติของท่าน ท่านก็รุดงค์ไปทั่ว ทั่วแถวทวีปเอเชียแถวนี้ท่านไปหมด เขมร ลาว พม่า ไทย ไปถึงอินเดีย ท่านแสวงหาทั้งนั้นนะ เวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติเขาก็อยากหาครูบาอาจารย์เป็นผู้ที่สั่งสอน ผู้ที่จะพาให้เราพ้นจากทุกข์ได้

เวลาหลวงปู่มั่นท่านบอกว่าท่านไปในพม่า ไปในเขมร ในลาว ในไทย ท่านบอกพระอรหันต์บุคคลไม่มี

เวลาเราอยู่ในของครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์เราพูดอย่างนี้ ท่านไปศึกษามาหมดนะ แล้วคำว่า “ไม่มี” หมายความว่า เพราะเราก็ปฏิบัติไป เพราะเราปฏิบัติขึ้นมา เราเทียบเคียงไปแล้วมันไม่มี

ถ้ามันไม่มีแล้ว แล้วอภิธรรมๆ พวกยุบหนอพองหนอมันมาจากไหน มันมาจากพม่า แต่ถ้าในไทยของเรา ในไทยของเราหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านหรือค้นขึ้นมาจากพระไตรปิฎก

เวลาในทางวิชาการเขาบอกให้เชื่อในพุทธพจน์ๆ อย่าเชื่อสาวกภาษิตๆ

แต่เวลาพุทธพจน์ๆ เราก็คือศึกษาพุทธพจน์ เราก็คือศึกษาพระไตรปิฎก แต่เราศึกษาพระไตรปิฎกแล้ว ใครมีวุฒิภาวะมีความสามารถที่จะแทงทะลุได้ล่ะ มันไม่มีใครมีความสามารถไง

แต่มันมีครูบาอาจารย์เรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติมาแล้ว ท่านค้นคว้ามาหมดแล้วแหละ ที่นี้พอค้นคว้ามาหมดแล้ว เวลาท่านมาทำท่านก็มากำหนดพุทธโศกของเรา พุทธโศกๆ ที่เราทำกันอยู่

แต่เวลาทำพุทธโศกๆ คนที่มีอำนาจวาสนานะ เวลาพุทธโศก หัวใจที่มันหลากหลาย ความคิดของคนที่มีมันเร็วมาก เวลาสามารถเอาให้อยู่ในพุทธโศกๆ ได้ คนต้องมีศรัทธามีความเชื่อมีกำลังพอสมควร

แต่ส่วนใหญ่แล้วเวลาเราทำแล้วเราทำของเราไม่ได้ พอเราทำของเราไม่ได้ เวลาไปทำของเรา เขาบอกว่าเขาไปทำอุบหนอพองหนอ พวกอภิธรรมมันเป็นความดีงาม มันเป็นความดีงามเพราะอะไร เพราะมันเป็นวิปัสสนา วิปัสสนาเพราะมันใช้ปัญญา พุทฺโธ พุทฺโธ เป็นสมณะ พอเป็นสมณะแล้วมันเป็นสมาธิ

ไอ้ที่มันเป็นการประชาสัมพันธ์ เป็นการโฆษณาชวนเชื่อ มันไม่เป็นความจริงตามที่เขาพูดอย่างนั้น แต่เวลาคนพูดอย่างนั้น พูดอย่างนั้นเพราะคนพูดมากไป อย่างโกหก โกหกแล้วมีคนส่งต่อๆ โกหกก็เลยกลายเป็นความจริงเลย

ไอ้ที่ทำความจริงๆ เขาไม่พูด ครูบาอาจารย์อยู่ในป่าในเขา ไอ้ความจริงก็เลยกลายเป็นตัวลึบเลย ไปอยู่ในมุมอับเลย แล้วใครก็ไม่กล้าพูทฺโธนะ เพราะพูทฺโธเป็นสมณะอายุเขา แต่ถ้าไปวิปัสสนา อู้ฮู! ถ้าไปรู้ตัวทั่วพร้อมนี้เป็นวิปัสสนาๆ เห็นไหม นี่เขาคิดของเขาไป นี่เป็นความคิด นี่เราปูพื้นก่อนนะ

ฉะนั้น เราจะชี้ให้เห็นว่า คำถามเขาบอกว่าเขาเคยปฏิบัติอุบหนอพองหนอ เวลาอุบหนอพองหนอ สิ่งที่ว่าเขาทำต่อเนื่อง ไปทำที่วัดได้ ๕ วัน พอไปทำแล้วมันก็ได้ผลคือความสว่าง โลง นิ่ง เบา เกิดปีติ

ไอ้ที่พูด เวลาเขาปฏิบัติพุทฺโธๆ ไอ้เรื่องนี้มันเหมือนกันนะ

เวลาเขาบอกเขาไปอุบหนอพองหนอแล้วมันสว่าง มันโล่ง มันเบา มันมีปีติ มันดีงามไปหมดนะ

แต่เราจะบอกว่า ในการปฏิบัตินะ กรรมฐาน ๔๐ วิธีการ การทำความสงบ ๔๐ วิธีการ พอทำความสงบเสร็จแล้วเขาต้องค่อยยกขึ้นสู่วิปัสสนา คือเขาค่อยภาวนาของเขา เขาใช้ปัญญาไง ปัญญาเกิดจากเมื่อมีสมาธิแล้ว

แต่เวลาที่เรายังเป็นปุถุชน เรายังเป็นคนหนาอยู่ที่นี่ เวลาเราใช้ปัญญาอบรมสมาธิๆ สิ่งที่ใช้ปัญญา เขาบอกที่เป็นปัญญา มันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ

คำว่า “สมาธิ” หมายความว่าอย่างไร สมาธิสิ่งที่ยืนยัน เขาบอกเขาปฏิบัติที่วัด ๕ วัน

เราฟังพวกที่ไปปฏิบัติมาเยอะ เขาบอกว่า ไปปฏิบัติอิทธิกรรม ไปที่แรกเขามีกำหนดว่าต้อง ๕ วัน หรือ ๗ วัน พอไปวันแรกอึดอัดมาก วันที่ ๒ แทบจะคลั่งเลย วันที่ ๓ แทบจะระเบิดเลย วันที่ ๔ เริ่มดีขึ้น วันที่ ๕ นิ่งสบาย แต่ก็ถึงเวลาต้องกลับแล้ว เป็นอย่างนี้ทั้งนั้น

เวลาไปวันที่ ๑ อึดอัดขัดข้องจะระเบิดเลย วันที่ ๒ เครียด ตึงเครียดมาก วันที่ ๓ โอ้โฮ! จะกลับบ้านเลย พอวันที่ ๔ เริ่มดีขึ้น พอวันที่ ๕ อู้ฮู! สว่างโล่งหมดเลย แล้วก็กลับ

เราฟังอย่างนี้มาเยอะ ถ้าฟังอย่างนี้ นี่ไง เราบอกว่า การปฏิบัติเนะ เอ็งทำได้หรือทำไม่ได้ เอ็งทำได้ก็คือทำได้ ครูบาอาจารย์ของเราให้ทำความสงบเข้ามาก่อน ถ้าใจสงบแล้ว คีลสมาธิ ปัญญา

ถ้าเราไม่มีสมาธิขึ้นมามันก็เป็นโลกียปัญญา ปัญญาของกิเลสใจ โลกียปัญญา ปัญญาที่เราคิดเราพิจารณากันอยู่นี้คือปัญญา

แต่ถ้าครูบาอาจารย์ของเรา หลวงตาท่านเป็นผู้ที่ฉลาด ท่านเคยทำได้ผลขึ้นมา ท่านบอกว่าให้ทำปัญญาอบรมสมาธิก็ได้ คือใช้ปัญญาไล่ความคิด ไล่ความคิดไป มีสติพร้อมกับความคิดไป พอความคิด ถ้ามันไล่ความคิดไป ถึงที่สุดแล้วมันก็หยุดคิด ความหยุดคิดนั้นนะ คือสมาธิ

พอมันหยุดคิด หยุดคิดเพราะปัญญามันไล่ทันใจ ไล่ทันความคิดของเรา เห็นไหม เอ็งคิดไปเอ็งได้ประโยชน์อะไร คิดไปแล้วเหนื่อยเปล่า คือการใช้พลังงานสูญเปล่า การใช้พลังงานสูญเปล่า เราจะใช้ไปทำไม

แต่โดยที่เราขาดสติ พลังงานมันก็แสดงตัว มันก็ใช้ของมันอยู่อย่างนั้นนะ ใช้ไปแล้ว มันก็เกิดความฟุ้งซ่านใจ แต่ถ้ามีสติเท่าทันกับความคิดไปมันก็หยุด หยุดนั้นคือสมาธิ นี่สมาธิใจ

คนกำหนดพุทโธๆ เวลาจะเป็นพุทโธเขาก็สว่าง เขาก็โล่ง เขาก็เบา เขาก็นิ่งเหมือนกัน นี่พุทโธๆ

บอกว่า เขาไปยุบหนอพองหนอ ไปปฏิบัติอยู่ที่วัด ๕ วัน ผลที่ได้คือสว่าง โล่ง นิ่ง เบา ปิติ แล้วพุทโธเป็นอย่างนี้ไหม

พุทธโศกก็เป็นอย่างนี้เหมือนกัน แล้วดีกว่านี้ด้วย ถ้าพุทธโศก ถ้าพุทธโศกได้จริงนะ แต่ส่วนใหญ่มันพุทธโศกแล้วมันพุทธโศกไม่ได้จริงใจ นี่พูดถึงพุทธโศกไม่ได้จริง

นี่พูดถึงผลของการปฏิบัติยุบหนอพองหนอ หรือผลของการปฏิบัติของอภิธรรมมันได้แค่นี้ ได้แค่นี้แล้ว แล้วนี่คืออะไร

ถ้าเป็นมิจฉาทิฎฐิ ความที่เขาบอกว่าเวลารู้ตัวทั่วพร้อมเป็นวิปัสสนา นี่คือมิจฉาทิฎฐิ คือความเห็นผิด ความเห็นผิดว่านี่คือการใช้วิปัสสนา นี่คือการใช้ปัญญา

แต่ถ้าเป็นวงกรรมฐาน ครูบาอาจารย์บอกว่าอันนั้นมันเป็นเรื่องโลกียะ มันเป็นเรื่องโลก เพราะจิตมันไม่สงบ พอจิตมันสงบแล้ว ครูบาอาจารย์ท่านสอน ท่านสอนทำความเข้าใจ กำหนดพุทธโศก อานาปานสติ มรณานุสติ ทำสิ่งใดก็ได้ให้มันเกิดความสงบ เกิดสมาธิ ถ้าเกิดสมาธิแล้วฝึกหัดใช้ปัญญา ถ้าฝึกหัดใช้ปัญญา ปัญญาที่มันเกิดขึ้น เวลามันเกิดขึ้นมันจะเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาอย่างนั้นที่จะไปแก้กิเลส มันยังเป็นชั้นเป็นตอนไปอีกนะ

ถ้าเป็นชั้นเป็นตอนไป เพราะเขาทำพุทธโศกๆ เขาไม่ได้ทำแค่พุทธโศกๆ มันเป็นแค่พื้นฐานของคนที่ฝึกหัดปฏิบัติใหม่ก็พยายามทำพุทธโศกๆ ให้จิตสงบเข้ามา พอจิตสงบเข้ามา พอจิตสงบเข้ามา จิตที่มันรู้มันเห็นพิจารณาเข้าไปมันจะเป็นขั้นของปัญญา

เขาไม่ใช่ทำพุทธโศกเพื่อเป็นพระอรหันต์นะ เขาทำพุทธโศกเพื่อจิตสงบนะ พอจิตสงบแล้วมันพุทธโศกไม่ได้ด้วย ตัวมันเป็นพุทธโศกเสียเอง พอพุทธโศกเสียเองแล้วจะฝึกหัดใช้ปัญญาอย่างไร นี่พูดถึงว่าถ้าในวงการปฏิบัติ ถ้าผู้ที่ปฏิบัติได้เขาทำอย่างไร

นี่พูดถึงเขาจะบอกว่าเขาทำยุบหนอพองหนอก่อน

เราจะบอกว่า โดยพื้นฐาน โดยพื้นฐานการประพฤติปฏิบัติในทุกวิถีการ ถ้าทำด้วยความถูกต้อง มีสติสัมปชัญญะ ผลของมันคือสมณะทั้งหมด ผลของมันคือความสงบทั้งหมด แล้วความสงบมันเป็นมรรคเป็นผลแล้วหรือ เตียวจะพูดต่อไปข้างหน้า

อันนี้เราจะบอกว่า ผู้ถาม เพราะเขาตั้งใจปฏิบัติ “ในการยุบหนอพองหนอที่ห้องตอนนั้นมีโอกาสได้ทำที่วัด ๕ วัน ผลที่มันได้รับคือความสว่าง โส่ง นิ่ง เบา เกิดปีติ แต่ก็ต้องกลับบ้าน แล้วก็ไม่ได้ต่อคะ แต่ปัจจุบันนี้ดิฉันตั้งใจแล้วว่า จะตั้งใจปฏิบัติภาวนาโดยใช้คำ

บริการมพุทธโศเป็นหลัก แต่ก็มีข้อสงสัยว่า เวลาเราบริการมพุทธโศนี้ เราควรจะเอาจิตไปไว้ที่ตรงไหนคะ เพราะเมื่อก่อนนี้ตั้งจิตไว้ที่ยุบหนอพองหนอ ตั้งไว้ที่ท้อง เวลาที่มันกำหนดพุทธโศมันเหมือนกับปล่อยออกไปข้างนอก แล้วไม่รู้ว่าจะเอาไว้ที่ไหน แล้วควรจะจับอยู่ที่ตรงไหนคะ” นี่เวลาคำถามไฉ

เวลายุบหนอพองหนอ ใจนี้มันอยู่ที่กาย ใจไม่ส่งออกมาเนาะ ยุบหนอพองหนอ เวลาหายใจเข้ามันก็พอง หายใจออกมันก็ยุบ แล้วร่างกายมันเป็นจิตใจหรือเปล่า ร่างกายนี้เป็นจิตใจหรือเปล่า แล้วเอาจิตมาไว้ที่ยุบหนอพองหนอ มันอยู่ในกายหรือ มันส่งออกมาเหมือนกัน

แต่เวลาบอกว่า “พุทธโศแล้วจะเอาจิตไว้ที่ไหนคะ”

เวลาเราพุทธโศ คำว่า “พุทธโศ” มันเป็นพุทธธานุสติ ถ้าพุทธธานุสติ สิ่งที่เรากำหนดพุทธโศ ถ้าเรากำหนดพุทธโศ พุทธโศเป็นชื่อขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธโศๆ พุทธะ ถ้าพุทธะแล้วเราก็ระลึก

เวลาหลวงปู่มั่นท่านสอนนะ ท่านให้ท่องเอา ท่องบริการม ถ้าจิตมันบริการม จิตมีการกระทำ ถ้าจิตมันมีการกระทำ พุทธโศๆๆ จิตถ้ามันกระทำ เริ่มต้นมันก็ติดขัดทั้งนั้นนะ เพราะอะไร เพราะกิเลสมันท่วมหัว พอกิเลสท่วมหัวมันต่อต้านทุกเรื่อง

ถ้าไปตามกิเลสนะ กิเลสมันคิด แล้วกิเลสมันให้เราทำตามมันนะ มันสะดวกสบาย แล้วทำได้ทุกเรื่องเลย แล้วทำเรื่องของกิเลสต้นหาความทะยานอยาก เวลาทำไปแล้วจะเป็นกุศลอกุศลไม่รู้ มันทำต่อเนื่องกันไป นั่นสะดวกสบายของมัน

แต่เวลาเราเริ่มจะจัดระเบียบ เราจะให้มันเป็นระเบียบของจิต แล้วกำหนดพุทธโศๆ ให้มันละเอียดเข้ามา ถ้าจิตมันอยู่นี้มันก็ไม่คิดไปเรื่องข้างนอกใจ ถ้ามันไม่คิดเรื่องข้างนอก กิเลสมันต่อต้าน ถ้ากิเลสมันต่อต้าน เวลาเริ่มต้นพุทธโศใหม่ๆ ทุกคนจะเป็นอย่างนี้หมด

โดยธรรมชาติจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลาเกิดในไข่ ในน้ำครำ ในโอปปาดิกะ เวลาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์สมบัติ มนุษย์สมบัติ โดยสัญชาตญาณของมนุษย์มันก็แสดงออกอย่างนั้นตั้งแต่ทารก ตั้งแต่เป็นวัยรุ่น ตั้งแต่เป็นผู้ใหญ่ มันก็โดยสัญชาตญาณ ด้วยเวรด้วยกรรม ด้วยพันธกรรมของจิต

แต่ถ้าคนมีอำนาจวาสนาขึ้นมา มันอยากจะประพฤติปฏิบัติ เวลาอยากจะประพฤติปฏิบัติเริ่มต้นอย่างไร ก็เริ่มต้นจากปฏิบัติพุทธ

พุทธ ถ้าคำบริกรรมของหลวงปู่มั่นไช้ใหม่ ท่านให้พุทธๆ ใช้ท่องเอา พุทธๆๆ ถ้าท่องอยู่ที่ไหนล่ะ ท่อง เราระลึกที่ไหนก็ตรงนั้นใจ

แต่โดยที่จะไม่ให้คลาดเคลื่อน เขาอยู่ที่ปลายจมูก ถ้าระลึกพุทธ กลางหัวอกก็ได้ ถ้ากลางหัวอก เวลาเขาบอกว่าเขากำหนดยุบหนอพองหนอ เขาว่าจิตนี้มันอยู่ในกาย เวลาพุทธมันส่งออกไปปุ่นเลย

ส่งออกไปเพราะอะไร เอ็งส่งออกไปปุ่นเอ็งไม่ได้พุทธไร ถ้าพุทธมันจะส่งออกไปได้อย่างไร ถ้าพุทธ เราท่องพุทธอยู่ ถ้ามันท่องอยู่นี้มันจะไปอยู่ข้างนอกได้อย่างไร มันไม่ไปข้างนอกอยู่แล้ว

แต่นี้ใจ เขาบอกว่าตอนนี้เขาอยากจะเริ่มปฏิบัติพุทธ แต่เขามีความสงสัยว่าเวลากำหนดพุทธมันอยู่นอก มันอยู่นอกร่างกาย แล้วจะเข้ามาร่างกายได้อย่างไรล่ะ

ความคิด ความคิดมันคิดส่งออกไปมันก็ไปอยู่ข้างนอก ถ้าความคิด อ้าว! คิดเรื่องสมอง คิดเรื่องกะโหลก มันจะออกข้างนอกไหม เวลาออกข้างนอก มันไม่ออกข้างนอก มันอยู่ในกาย

เวลาพระเจ้าสอนใจ เขาบอกข้างนอก ข้างนอกก็คือนอกผิวหนัง ข้างในก็ในร่างกาย

ความคิดมันเป็นอิสระ ความคิดมันคิดได้หมดแหละ ถ้ามีความคิดคือส่งออกหมด พุทธก็ส่งออก เพราะเราระลึกพุทธ เราเป็นคนระลึกพุทธนี้มันส่งออกไปไหม

พุทธส่งออก พุทธๆ พุทธละเอียด ละเอียดจนพุทธไม่ได้ นั่นมันจะเข้าข้างในแล้ว ถ้าเป็นสมาธิมันจะเป็นสมาธิข้างใน

นี่คำถามใจ คำถามว่า เวลาเขาเคยปฏิบัติยุบหนอพองหนอมา ถ้ายุบหนอพองหนอ เขาเอาจิตไว้ที่ยุบหนอพองหนอ แต่ตอนนี้ปัจจุบันนี้เขาตัดสินใจแล้วว่าเขาจะมากำหนดพุทธ แต่เวลากำหนดพุทธแล้วมันส่งออกไป มันส่งออกไปข้างนอกเลย แล้วจะอย่างไรล่ะให้มันเข้ามาข้างใน

กิเลสเวลามันคิดแล้ว การประชาสัมพันธ์ที่เขาบอกไป เขาบอกว่า “ถ้ากำหนดรู้ตัวทั่วพร้อมมันเป็นวิปัสสนา เวลาพุทโธๆ มันเป็นสมณะ” ใ้่นี่ก็เป็นความเชื่อ

ใ้่นี่ก็เหมือนกัน เขาบอกว่าถ้ามันส่งออก พอเราคิดว่าส่งออก พอเวลาเราพุทโธเราก็คิดว่ามันส่งออก

โดยสัญชาตญาณ พลังงานมันส่งออกของมันอยู่โดยธรรมชาติของมันอยู่แล้ว แต่เวลาพุทโธๆ เรามีสติ แล้วเราระลึกลูกอยู่คำที่พุทโธ นั้นนะคือตัวพุทโธ มันไม่ใช่ส่งออก

แต่เราระลึกลูกพุทโธแต่มันคิดไปเรื่องอื่นไป เราระลึกลูกพุทโธแต่มันคิดไปเรื่องอื่น คำว่า “ส่งออก” มันออกไปข้างนอก เห็นไหม เวลามันออกไปข้างนอก

ทีนี้ถ้าเราบอกว่าเราพุทโธชัดๆ พุทโธๆ ไ้ๆ พุทโธๆ จนไม่ให้มีช่องว่างที่มันส่งออกไปแล้ว ถ้าเราอยู่ใต้ของเรตาลอดต่อเนื่องๆ พอคำว่า “ต่อเนื่อง” เห็นไหม

เพราะเขาบอกว่าเวลามันต่อเนื่อง เขาบอกว่า มันมีอยู่ครั้งหนึ่งที่เวลามันแว็บ มันพุ่งชาน พอโน้มไปชีวิตประจำวันบางครั้งมีอะไรบางอย่างแว็บเข้ามา มันรู้เลยว่าที่เข้ามานั้นมันคือความสงบ เขาบอกบางที่มันแว็บ เขาบอกว่าแว็บนั้นนะคือความสงบเลย สิ่งที่ว่ามันสงบ แต่มันก็ช่วงแป็บเดียว

ใ้่นี่มันบอกเลย บอกว่า เราใช้คำว่า เวลารถถ้ามันจอดอยู่ เข็มไมล์มันจะไม่เคลื่อนที่ ถ้ารถมันได้เคลื่อนที่ไป เข็มไมล์มันจะขยับ แล้วถ้ารถมันวิ่งเร็วขึ้นมา ๖๐ ๑๐๐ ๑๒๐ นั้นเป็นเพราะความเร็วของล้อรถที่มันวิ่ง ไมล์มันก็จะขึ้น

จิต เราพุทโธๆๆ ถ้ามันได้พุทโธบ่อยๆ ครั้งเข้า ถ้าจิตมันสงบ มันมีอาการของจิตไปอย่างที่ว่าแว็บๆ นั้นมันเคลื่อนไหวของมันเล็กน้อย ภาษาเรา ถ้าเราพุทโธไปเรื่อยๆ สิ่งนี้เราจะไม่สนใจมันเลย พุทโธๆๆ ถ้ามันมีแว็บมีอะไร มันก็จะทำให้เราเสียงานไป เราจะพุทโธของเราต่อเนื่องไป พุทโธของเราต่อเนื่องไป นี่คือคำถามหนึ่ง

อีกคำถามหนึ่ง เขาบอกว่า จากนั้นไป คิดต่อไปมันเรื่องพุ่งชานเยอะมาก บางที่ช่วงครึ่งหลับครึ่งตื่นก็เห็นความคิดติดอยู่ตลอดเวลา อาการที่แว็บนี้มันคืออะไรคะ



เราจะย้อนกลับไปไกล ย้อนกลับไปเวลาที่เขาบอกว่าเขาชอบพองพองมันเกิด  
ความสว่าง ความโล่ง ความนิ่ง ความเบา มันเกิดปิติ

ไอนั้นเพราะเราปฏิบัติแบบว่าเรายังไม่รู้ช่องทางสิ่งใดทั้งสิ้น เราปฏิบัติไป เราจะบอก  
ว่า การปฏิบัติมันเป็นเรื่องง่าย เขาปฏิบัติกันโดยเป็นกลุ่มชน เป็นกลุ่มอย่างนั้นเลย แล้วเขาจะมี  
อาการอย่างนี้ตลอด แล้วเขาจะมีเครื่องหมายว่าต้องเป็นอย่างนี้ ถ้าเป็นอย่างอื่นไปคือว่า  
เสียหาย แล้วถ้าเป็นอย่างนี้เราบอกว่า จิตของคนมันจะมีมาตรฐานเดียวกันใช่ไหม จิตของ  
คนมันจะเหมือนกันหมดใช่ไหม

มันเป็นไปไม่ได้หรอก จิตของคนมันแตกต่างกัน

ฉะนั้น เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนนะ ท่านให้ทำความสงบ ทุกคนทำ  
ความสงบ ถ้ามันสงบก็คือสงบ บางคนสงบมากสงบน้อย ทำด้วยกันบางคนสงบมาก บางคน  
สงบน้อย บางคนไม่สงบ

มันเป็นไปไม่ได้หรอกที่ว่านิ่งแล้วจะสงบเหมือนกัน เข้าเหมือนกัน ออกเหมือนกัน  
มันเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ มันก็ต้องเป็นอิสระ ใครทำอย่างไรก็ได้แค่นั้น

นี่ก็เหมือนกัน เวลานั่งไปแล้วต้องให้เป็นแบบนี้ เป็นอย่างอื่นเป็นว่าผิด

ไอนี้มันขีดเส้นให้เดิน มันเป็นไปไม่ได้ อันนี้อันหนึ่งที่มีมันเป็นไปไม่ได้ แต่เวลาเข้าไป  
ปฏิบัติอย่างนั้นแล้ว เป็นชุมชนแล้ว เป็นกลุ่มก้อนแล้วต้องเป็นอย่างนี้หมด ถ้าใครไม่เป็น  
อย่างนี้ถือว่าแหกคอก ถือว่าเป็นผู้ผิดพลาด จะต้องเป็นอย่างนี้หมด มันก็เลยกลายเป็น  
อุปาทานหมู่ไปเลย กลายเป็นว่าต้องจัดตั้ง จัดตั้งจิตให้เป็นแบบนี้ๆ แล้วมันจะเป็นสักจะ  
ความจริงไปได้อย่างไร มันเป็นสักจะความจริงไปไม่ได้

แต่ถ้าเป็นกรณีของครูบาอาจารย์เรา เวลาสอน สอนด้วยกันทั้งหมดนี้  
แหละ แต่เวลาทำไปแล้วทุกคนมันไม่เหมือนกัน ใครลงได้ขนาดไหน มากน้อยขนาด  
ไหน เพียงแต่เอากำลังของจิต เอากำลังใจ ปฏิบัติเพื่อให้จิตมันสงบ พอจิตสงบแล้วก็  
ฝึกหัดใช้ปัญญา ฝึกหัดได้มากขึ้น ๆ มากน้อยแค่ไหน

เพราะเวลาหลวงตาท่านเล่าให้ฟังประจำ เวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์ท่านจะเทศน์ถึงสมาธิขึ้นไปเลย เทศน์สมาธิก่อน ด้วยพื้นฐาน ทุกคนพยายามจะเข้ามาทำงานมันต้องเข้ามาสู่จิต เพราะว่าการประพฤติปฏิบัติเขาเอาจิตทำ เอาหัวใจทำ พอเอาหัวใจทำ หัวใจมันต้องค้นหาหัวใจของตนให้เจอก่อน หัวใจของตนคือสัมมาสมาธิ

พอสัมมาสมาธิที่คนเป็นแล้ว หลวงปู่มั่นท่านก็เทศน์เรื่องต่อไปเลย บุคคลคู่ที่ ๑ ถ้ามันสงบแล้วพิจารณาเห็นกายอย่างไร ถ้าพิจารณากายไปแล้ว พิจารณาแล้วถึงเวลามันชำระล้าง เวลามันขาดไปแล้วบุคคลคู่ที่ ๒ บุคคลคู่ที่ ๒ มันจะไปเห็นธาตุ ๔ อย่างไร ถ้าเห็นธาตุ ๔ พิจารณาจนมันขาดไปเป็นบุคคลคู่ที่ ๓

พอบุคคลคู่ที่ ๓ จิตมันพิจารณาเห็นกายเป็นอสุภะ พิจารณาอสุภะเป็นอย่างไร ถ้ามันขาดไปเป็นบุคคลคู่ที่ ๔ พอบุคคลคู่ที่ ๔ มันไปเห็นจุดและต่อม พอพิจารณาถึงจุดและต่อมสิ้นไปแล้ว มันก็บุคคล ๔ คู่ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ นิพพาน ๑ ก็สิ้นไป เวลาหลวงปู่มั่นท่านก็เทศน์อย่างนี้ นี่เป็นคำเทศน์ของครูบาอาจารย์เวลาท่านเทศน์ว่าการสั่งสอนนะ

แต่ผู้ที่ได้รับการอบรมละ หลวงตาท่านพูดประจำบอกว่า ผู้ที่ทำความสงบยังไม่ได้ก็พยายามจะทำความสงบของใจ เวลาหลวงปู่มั่นท่านปูพื้น ก็จะทำให้ความสงบของใจให้ได้ เวลาหลวงปู่มั่นปูพื้นให้เสร็จแล้วท่านก็ยกขึ้นสู่บุคคลคู่ที่ ๑ ถ้าหัวใจของใครอยู่ในคู่ที่ ๑ มาแล้วเราก็นั่งฟัง พอมาถึงบุคคลคู่ที่ ๑ เพราะเราทำอยู่ในระดับนี้ ท่านก็จะเทศน์ว่าการถึงมুমมองทัศนคติ วิธีการ ถ้าเราพิจารณาของเราด้วยสติปัญญาของเรา เพราะนั่นเป็นการชักนำ เวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์เป็นการชักนำ จิตที่รู้แล้วชักนำ ใ้ผู้ที่ปฏิบัติอยู่มันได้การชักนำอย่างนั้น มันก็ใช้สติปัญญาของตน

ดูสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านแสดงธรรมจักขุ เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม มีดวงตาเห็นธรรมมันก็เหตุนี้ เหตุที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักขุ พระอัญญาโกณฑัญญะก็ใช้สติปัญญาของท่านใคร่ครวญติดตามกันไป

นี่ก็เหมือนกัน เวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์ว่าการถึงบุคคลคู่ที่ ๑ ผู้ที่มีวิฤทธิภาวะของตนอยู่ในระดับคู่ที่ ๑ ก็พยายามขวนขวาย พยายามปฏิบัตินะ ของตนนะ เวลาเข้าทางจงกรมนั่งสมาธิภาวนาเกือบเป็นเกือบตาย ทำด้วยความสามารถของตน

เวลาเทศนาว่าการบนศาลา ครูบาอาจารย์ท่านเทศนาว่าการของท่าน บุคคลคู่ที่ ๑ มันก็ได้มีคนชี้ว่ามีคนจูงใจใหม่ จิตมันก็พิจารณาของมันตามไปๆ พิจารณาตามไป บุคคลคู่ที่ ๑ จะได้ประโยชน์ตรงนั้น

เวลาคำสอนของหลวงปู่มั่น เพราะหลวงปู่มั่นท่านเทศนาว่าการ เพราะท่านมีคุณธรรมในหัวใจของท่าน ท่านพิจารณาให้คำแนะนำถึงระดับแล้วท่านก็ยกขึ้นสู่บุคคลคู่ที่ ๒

บุคคลคู่ที่ ๒ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติในวัดหนองผือมันก็มีบุคคลที่มีคุณภาพอยู่ในระดับของบุคคลคู่ที่ ๒ คู่ที่ ๒ ตัวเองประพฤติปฏิบัติขึ้นมาก็ใช้ความสามารถของตนขนาดไหนก็พิจารณาของตนอย่างเต็มที่อยู่แล้ว แต่ตัวเองไม่สามารถผ่านทะลุไปได้ เพราะอะไร เพราะตัวเองไม่มีความสามารถ ไม่มีสติปัญญาสามารถได้ขนาดนั้น ก็คอยฟังวิธีการแนะนำทัศนคติวิธีการของบุคคลคู่ที่ ๒ ในสังฆกรรม มีเล่ห์เหลี่ยม มีกลไกการปฏิบัติมากน้อยแค่ไหน หลวงปู่มั่นท่านก็แจกแจงให้เราได้ประพฤติปฏิบัติไ้

ไ้บุคคลคู่ที่ ๒ มันก็ได้ทัศนคติ มันได้การชี้แนะ พิจารณาของมันตามไป ถ้าพิจารณาไปนะ ถ้ามันได้ประโยชน์ก็ได้ประโยชน์ตรงนั้น ถ้าไม่ได้ประโยชน์ตรงนั้น เวลาทางธรรมหลวงปู่มั่นท่านพิจารณาของท่านแล้วนะ ถึงความสมบูรณ์ของบุคคลคู่ที่ ๒ มันก็ขาด ก็ขึ้นบุคคลคู่ที่ ๓

คุณภาพของคนที่ปฏิบัติอยู่เป็นบุคคลคู่ที่ ๓ เขาถึงเวลาของเขา เพราะบุคคลคู่ที่ ๓ เขาฟังเทศน์เขาเข้าใจได้ว่า เพราะบุคคลคู่ที่ ๑ บุคคลคู่ที่ ๒ บุคคลคู่ที่ ๓ ได้ผ่านบุคคลคู่ที่ ๑ และที่ ๒ มาแล้ว การผ่านบุคคลคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ มาแล้วเขาต้องปฏิบัติของเขา เขาต้องมีการกระทำของเขา เขาถึงผ่านขั้นที่ ๑ และขั้นที่ ๒ มาได้ เวลาผ่านขั้นที่ ๑ ขั้นที่ ๒ มาได้ แต่เขามาติดอยู่ในขั้นที่ ๓ เห็นไหม

เวลาหลวงปู่มั่นท่านพิจารณาของท่าน ท่านเทศนาว่าการของท่านด้วยวิธีการของมหาสติ มหาปัญญา สติปัญญาที่มากขึ้น สติปัญญาที่เข้มแข็งขึ้น สติปัญญาที่กว้างขวางขึ้น ท่านพิจารณาแยกแยะของท่านนะ พวกที่พิจารณามันก็พิจารณาตามของมันไป ถ้ามันมีความสามารถมันก็ได้ประโยชน์จากตรงนั้นนะ ถ้าประโยชน์จากตรงนั้น เวลาหลวงปู่มั่นท่านพิจารณาของท่าน ท่านเทศนาว่าการของท่านแล้ว ท่านก็ขึ้นถึงบุคคลคู่ที่ ๔

ท่านเทศนาว่าการบุคคลคู่ที่ ๔ ก็พิจารณาของท่าน ถ้ามีบุคคลอยู่ในระดับบุคคลคู่ที่ ๔ ที่กำลังหาทางออก กำลังพิจารณาอยู่ เขาก็ได้ประโยชน์จากตรงนั้นไง ถ้าตรงนั้นก็พิจารณาไปแล้ว พิจารณาซ้ำ เอาสิ่งนั้นเป็นการชักนำเป็นการชี้แนะ แล้วนี่ก็พิจารณาไป ถ้ามันเป็นประโยชน์ ประโยชน์อย่างนี้

นี่พูดถึงว่า เวลาหลวงปู่มันท่านเทศนาว่าการ มันเป็นการกระทำของจิตที่มันไม่ใช่อุปาทานหมู ไม่ใช่ขีดเส้น มันขีดเส้นไม่ได้ อำนาจวาสนาอดีตชาติมันขีดเส้นไม่ได้ คนที่มีคุณธรรมที่มันจะเติบโตขึ้นมามันขีดเส้นไม่ได้ มันเป็นบารมีธรรมที่เขาสั่งสมขึ้นมา แต่มันมีครูบาอาจารย์ที่ฉลาด ครูบาอาจารย์ที่มีความชำนาญ ครูบาอาจารย์เขาจะแก้ไขของท่านอย่างไร ถ้ามันเป็นอย่างนี้ไปมันก็จะประโยชน์

มันถึงบอกว่า ไม่ใช่บอกว่ามันเป็นอุปาทานหมู แต่ทำไมเทศน์เหมือนกันล่ะ ทำไมเทศน์บนศาลาเหมือนกัน ทำไมคนนั่งฟังเหมือนกัน

มันเหมือนกัน เหมือนกันโดยรูปแบบ แต่เวลาเป็นจริงๆ มันเป็นจริงโดยข้อเท็จจริงในหัวใจนั้น ถ้าหัวใจนั้นเป็นความจริงมันเป็นความจริงอย่างไร นี่พูดถึงว่าถ้าเป็นความจริง

ที่บอกว่า เวลาเขาบอกว่าเขาขุบหนอพองหนอ มันสว่าง มันโล่ง มันนิ่ง มันเบา มันปีติ แล้วบอกว่าพุทโธไม่เป็นอย่างนี้หรือ

พุทโธก็เป็นแบบนี้ พุทโธก็เป็น ก็โล่งเหมือนกัน ก็ว่างเหมือนกัน แล้วเวลาโล่ง ว่างมีปีติ แล้วเอ็งบอกว่าติดนิมิตได้อย่างไรล่ะ

เวลาบอก “พุทโธเป็นสมณะ ติดนิมิตหมด ต้องรู้ตัวทั่วพร้อม ต้องวิปัสสนาเท่านั้น”

ถ้าเป็นสัมมาทิฏฐิสูงสุดมันเป็นแค่ปัญญาอบรมสมาธิ ผลของมันคือการปล่อยวางเท่านั้น มันจับต้องสิ่งใดไม่ได้เลย ถ้าจับต้องสิ่งใดได้นะ เวลาหลวงปู่มันท่านสอนทำความเข้าใจเข้ามา พอใจสงบแล้วให้น้อมไปเห็นสติปัญญา ๔ ถ้าเห็นกาย จับกายได้ ถ้าจับกายได้ มันก็ไปเข้ากับหลวงปู่ดุลย์ หลวงปู่ดุลย์ ดูจิตๆ จนจิตนิ่ง จิตเห็นอาการของจิต

ถ้าจิตเห็นอาการของจิต ถ้าโดยพุทธพจน์ โดยบารมีธรรมนะ จิตเห็นอาการของจิตก็คือเห็นสติปัญญา ๔ หลวงปู่ดุลย์เพียงแต่ท่านเป็นศัพท์ของท่าน จิตเห็นอาการของจิตก็เห็น

สติปัฏฐาน ๔ เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต จิตเห็นอาการของจิต เห็นจิต เห็นธรรม สติปัฏฐาน ๔

ถ้าพุทธพจน์ก็คือสติปัฏฐาน ๔ แต่ถ้าเป็นธรรมของหลวงปู่ดูลย์ก็จิตเห็นอาการของจิต แล้วถ้าเป็นของหลวงตาละ นี่ไง เป็นของหลวงตาละ เป็นของหลวงปู่สิมละ เป็นของหลวงปู่ฝั้นละ เป็นของหลวงปู่มั่นละ เป็นของหลวงปู่เสาร์ละ เพราะอะไร

วิทยานิพนธ์ของใครของมันไง เงินใครก็เงินมันไง เงินในกระเป๋าหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นจะกองทิ้งไว้ฉันให้พวกเราใช้สอยไหม หลวงปู่มั่นท่านเอาของท่านไปแล้ว เงินของหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ฝั้นท่านก็เอาของท่านไปแล้ว

เวลาพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะจะนิพพาน ไปลาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอก “เห็นสมควรแก่เวลาของเธอเถิด”

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนท์คร่ำครวญเต็มที่เลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “อานนท์ เราก็อาธรรมะของเราไปเท่านั้น เราไม่ได้เอาของใครไปเลย”

เอาแต่ของส่วนตนนะ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปกับธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น ของใครของมัน

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ว่าจิตเห็นอาการของจิต ในโหวหาร ในปฏิภาณของใคร ในโหวหาร ในปฏิภาณ ดูลิ วิทยานิพนธ์ของหลวงปู่ขาว เห็นข้าว รวงข้าวถ้าได้เกี่ยวแล้ว ถ้าลองหุงแล้ว ข้าวนั้นจะปลูกอีกไม่ได้ ถ้าข้าวนั้นเกี่ยวแล้วมันร่วงลงสู่แปลงนา ฝนตก แดดพร้อม ข้าวก็งอก นี่วิทยานิพนธ์ของหลวงปู่ขาว ท่านจากปัญญาอย่างนี้ ท่านสมุจเฉทปหานเป็นพระอรหันต์

หลวงตาท่านเห็นจุดและต่อมมันเป็นสองขั้ว ขั้วดีและขั้ว เหมือนกับมะพร้าวเป็นสองขั้ว แล้วท่านมัธยัสถ์ คืออยู่ระหว่างกลาง มัธยัสถ์คือจิตมันสงบแล้ว จิตมีมาตรฐานแล้ว ระหว่างมัธยัสถ์นั้นปัญญามันเกิดขึ้น หักทั้งสองขั้ว

เวลาของหลวงปู่บัว หลวงตาไปแกเอง พิจารณาเข้าไปเห็นขางคาน ขางคานคือคาน กุฎิ คานกุฎิ ท่านเปรียบเทียบคานกุฎิกับขางคานของจิต ขางคานของจิต ท่านบอกว่าท่าน

พิจารณาไป ขางคานชาดวูป! แล้วขณะใหญ่มาก ลงวูป! แล้วท่านไปรายงานหลวงตา หลวงตาบอกไม่ใช่ขางคาน มันเป็นคานกิเลสต่างหาก

นี่วิทยานิพนธ์ของคนแต่ละองค์ๆ มันไม่เหมือนกัน

เวลาพระกรรมฐาน พระปฏิบัติไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามปัญหาธรรมๆ นี่ไง ว่าใครปฏิบัติแล้วมันจะมีความรู้ความเห็นอย่างไรไง ถ้าความรู้ความเห็นเป็นอย่างไร นั้นนะเวลาพระกรรมฐานไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระโสณะที่พระกัจจายนะให้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พระโสณะเข้ามาในวิหาร คือมาอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสองต่อสอง แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พระโสณะเทศนาให้ฟัง นั่นละคือถามปัญหา นั่นนะคือวิทยานิพนธ์

พระโสณะตอบจับๆๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสาธุๆ สาธุเสร็จแล้วนะพระโสณะก็บอกว่า พระกัจจายนะขอพรมา ๕ ข้อ เรื่องรองเท้า

นี่ไง เวลากรรมฐานเขาปฏิบัติกันโดยธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นเรื่องจริง มันเป็นเรื่องจริงระหว่างบุคคล

มันไม่ใช่อุปาทานหมู่ เป็นพระอรหันต์ที่เดี่ยวพร้อมกัน เทศนาว่าการเป็นพระอรหันต์ เว้นไว้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาเทวดาที่เป็นแสน

ไอนี้เวลาห้องเรียน ๒๐ คน โอโฮ! เป็นพระอรหันต์พร้อมกัน ๒๐ องค์ มันไม่มีอยู่จริงหรอก มันไม่มีอยู่จริง

ถ้ามันมีอยู่จริง เวลาเทศนาว่าการทำนเทศน์อย่างนั้น แต่ถ้าเป็นจริงๆ นี่พูดถึงกรรมฐานนะ

เพราะเวลาพูด เวลาเขาพูด ผู้ถามถามด้วยใจสะอาดบริสุทธิ์ก็ได้ แต่ถ้าผู้ถามถามเพื่อให้เห็นว่าถ้ามันเป็นยุบหนอพองหนอ มันอยู่ในกาย จิตอยู่ในกาย พุทโธ จิตมันส่งออก

มันส่งออก มันส่งออกไปไหน

แล้วถ้าพูดถึงเขาบอกว่าที่เขาอุบหนอพองหนอมันอยู่ในกาย

มันอยู่ในกายตรงไหน กายกับจิต แล้วเวลาพูดอะไร มันส่งออก ส่งออกไปไหนละ เอ็งขาดสติเอง เอ็งไม่มีสติเอง ถ้าพูดอะไร กำหนดที่คำบริกรรมก็ได้ กำหนดที่ลมหายใจก็ได้ แล้วถ้าพูดอะไร ถ้ามันสงบเข้ามา

ไอ้ที่ว่าเวลาอุบหนอพองหนอ มันมีความสว่าง มีความโล่ง มีความเบา มีปีติ แล้วพูดอะไรไม่มีหรือ

พูดอะไรดีกว่านี้อีก เวลาพูดอะไร เวลาครูบาอาจารย์ของเรา จิตนี้ไปนั่งภาวนาอยู่บนก้อนเมฆ เวลามันเป็นมันยิ่งกว่านี้อีก แต่ยิ่งกว่านี้ ถ้าคนมันยิ่งกว่านี้ สติเขาก็ดีกว่านี้ เพราะสติมันยับยั้งได้หมด สติมันบังคับให้อยู่ข้างในได้

คุณสิ เวลาหลวงตาท่านไปแก้แม่ชีแก้ว แม่ชีแก้วส่งออกขนาดไหน เวลาพอส่งออกขนาดนี้ เวลาแม่ชีแก้วพูดสิ่งใด เพราะหลวงตาท่านเป็นรุ่นเล็กกว่า คือท่านไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ระหว่างแม่ชีแก้วกับหลวงปู่มั่นท่านสนทนากัน แต่หลวงตาท่านมาทีหลัง แต่ถ้าฟังแม่ชีแก้วพูดนั่นล่ะท่านรู้ บอกว่า หลวงปู่มั่นสั่งไม่ให้ภาวนา

อ้าว! ถ้าสั่งไม่ให้ภาวนาแสดงว่ามันต้องมีเหตุการณ์พิเศษ แล้วให้แม่ชีแก้วพูดมาพอแม่ชีแก้วเล่าจบ อ้อ! มันเรื่องนี้เอง เรื่องส่งออก

พอเรื่องส่งออก ส่งออกมาตั้งแต่สมัยหลวงปู่มั่น แล้วหลวงตาท่านมาทีหลัง พอมาทีหลังแล้วจะสั่งให้ทำแบบที่เราทำ เหมือนคนนะ โทษนะ เหมือนคนใจแตก เหมือนคนเคยทำอยู่อย่างนี้แล้วบอกว่าให้เขาหักดิบ คนติดยาแล้วบอกว่าห้ามดูดยา มันเป็นไปไม่ได้ แต่คนติดยาแล้วบอกว่าให้ลดลงครึ่งหนึ่งได้ไหม ให้ละวางครึ่งหนึ่งได้ไหม

นี่ก็เหมือนกัน เวลาส่งออกๆ ส่งออกก็ได้ ไม่ส่งก็ได้ ได้ไหม ก็ลดลงครึ่งหนึ่ง

นี่วิธีการที่เราจะแก้ไขคนนะ เวลาจะแก้ไขคน เราจะหักดิบเลย ไอ้คนนั้นมันไม่ไหว ไอ้คนนั้นทนไม่ได้ ไอ้คนคนนั้นมันเคยชิน พอเคยชินแล้วท่านก็ต่ออรอง ๕๐-๕๐ ส่งออกบ้างก็ได้ ดึงไว้บ้างก็ได้ ได้ไหม

ไม่ได้เลย ต้องส่งออกอย่างเดียว คนมันเคย

นี่ไง ถ้าคนเป็นฟังที่เดียวก็รู้ พอรู้แล้วท่านก็แก้ไข พอแก้ไข เพราะเขาไม่ฟัง ไม่ฟัง เพราะความเคยชิน คำว่า “เคยชิน” ก็เลสมันครอบงำหมดแล้ว แล้วสำคัญตน สำคัญตนว่าทำ อย่างนั้นคือการภาวนา แล้วถ้าทำความสงบของใจเฉยๆ นั่นคือไม่ใช่ภาวนา

แต่ความจริงใจสงบเฉยๆ นั้นนี่คือต้นเหตุเลย นั้นนี่คือสัมมาสมาธิ นั้นนี่คือบาทฐาน นั้นนี่คือสมถกรรมฐาน นั้นนี่คือฐานที่จะก่อร่างสร้างตัวเลย

คนจะก่อร่างสร้างตัวได้ ต้องสร้างตัวได้จากจิต จิตต้องสร้างตัวได้จากจิตของตน ถ้าจิตของตนมีหลักมีเกณฑ์แล้วจิตของตนสร้างสมบุญญานุการ สร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาจากจิตของตน นั้นจะเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันทิฏฐิโก เป็นสมบัติของเขา

เป็นสมบัติของเขาแบบที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เราเอาสมบัติของเราไปเท่านั้น ไม่ได้ยุ่งกับใครเลย แต่ของเธอ เธอต้องสร้างขึ้นมาจากตัวเอง ต้องทำขึ้นมาเอง

แล้วเราจะทำกันขึ้นมาเอง แล้วเราจะไปยุบหนอพองหน่อออกไปข้างนอกหมดหรือ ยุบหนอพองหน่อมันก็เป็นเรื่องของร่างกาย เรื่องกระเพาะลม แล้วจิตอยู่ที่ไหน

เราพูดถึงนะ การกระทำอย่างนี้เราใช้คำว่า “สัตย์พีจิต” เลย เอาจิตไปซึ่งพีตีไว้ไม่ให้คิดไม่ให้ทำ เพราะมันไปซึ่งพีตีไว้ไง เราคิดว่าการกระทำแบบนั้น เราใช้คำว่า “มิจฉาทิฏฐิ” ความเห็นผิด เอาจิตของตัวเองไปซึ่งพีตีไว้ เราใช้คำว่า “สัตย์พีจิตไว้” สัตย์พีไม่ให้คิด สัตย์พีไว้ไม่ให้แสดงออก สัตย์พีไว้ไม่ให้ค้นคว้า สัตย์พีไว้ไม่ให้ใช้สติปัญญา

ถ้าใช้สติปัญญามันก็ต้องสติปัญญาอย่างหลวงปู่มีสอน ให้กำหนดพุทโธเข้ามา พอพุทโธเข้ามา มันก็ย้อนกลับเข้ามาของหลวงปู่ดูลย์นั้นนะ จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นอาการของจิตก็จิตเห็นสติปัญญา ๔

ถ้าเป็นทางวิชาการก็ทำความสงบของใจเข้ามา ใจสงบแล้วก็ให้เห็นสติปัญญา ๔

แต่หลวงปู่ดูลย์ท่านไม่พูดอย่างนั้น จิตเห็นอาการของจิต เห็นการเคลื่อนไหวความกระเพื่อมของจิต ถ้าใครไปเห็นเข้ามันก็ อ้อ! ไม่เถียงสักคำ

ไฉนยังไม่อ้อ! “สอนอะไรก็ไม่รู้ ไปเอาอะไรมาสอนนะ บ้านนอก ลูกทุ่ง เราต้องผู้ดี”



ไอ้พวกผู้ติดตามอยู่นั้นนะ กอดตำราอยู่นั้นนะ แล้วไม่ได้เรื่องหรอก แล้วก็  
สามะเลเทเมา แล้วก็พูด มันไม่มีผลของการปฏิบัติไง

ถ้ามันมีผลของการปฏิบัตินะ คนที่ปฏิบัติ คนที่เป็นเซฟใหญ่ คนที่เป็นเซฟมือหนึ่ง  
ระดับโลกหรือเซฟมีชื่อเสียง เขาจะกินอาหาร กินสิ่งใด เขาจะรู้ส่วนผสมหมดนะ

คนที่ปฏิบัติเป็นแล้วจะมาพูดถึงวิธีการปฏิบัติที่ผิดเพี้ยน พูดถึงการปฏิบัติที่มันไม่  
จริง อย่างอาหาร ทำอาหารที่ดิบๆ สุกๆ ทำอาหารมาที่ใช้ไม่ได้ แล้วบอกว่าได้รางวัลเหรียญ  
ทองมาๆ ใครมันจะเชื่อ แต่ถ้าเป็นเซฟใหญ่เขาชิมได้หมดนะ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเป็นคนที่ปฏิบัติแล้ว ไอ้คำพูดที่มันขัดแย้งไง ศีล สมาธิ ปัญญาที่  
มันไม่ไปทางเดียวกัน ศีล สมาธิ ปัญญาที่มันพัฒนาขึ้นมาไม่ได้ ศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมาที่เกิด  
เป็นมรรคเป็นผลไม่ได้ เขาจะกล้าพูดหรือ

ไม่มีใครหรอกสอนให้ลูกหลานเราไปเสพยาเสพติด พวกเราจะสอนเลย ยาเสพติดอยู่  
ให้ห่างที่สุด ยาเสพติดอย่าเข้าไปใกล้มัน อยู่ให้ห่างไกลยาเสพติดให้มากที่สุด ไม่มีพ่อแม่คน  
ไหนสอนให้ลูกหลานไปทดลองยาเสพติด แล้วบอกว่ามันจะมีคุณประโยชน์...ไม่มี ไม่มี

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเราท่านให้ห่างไกล พุทโธไว้ พุทโธๆ แล้วพุทโธของเรา  
นะ

นี่พูดถึง เพราะคำถามมันเปรียบเทียบ บอกว่า เวลาเขาขุบหนอพองหนอแล้วมัน  
สว่าง มันโล่ง มันนิ่ง มันเบา มันเกิดปีติ เวลาเกิดพุทโธขึ้นมา พุทโธๆ แล้วมันส่งออก แล้วจะ  
ให้หนูเอาจิตไว้ที่ไหน

โอ้! พุทโธ คำว่า “พุทโธ” อย่างที่พูดเมื่อก็นี้บอกว่า เรื่องอภิธรรม เรื่องขุบหนอพอง  
หนอ นี่สัตถ์พิจิตไว้ คือบังคับซึ่งพิตไม่ให้อจิตมันแสดงตัว ไม่ให้มีการแก้ไขใดๆ ทั้งสิ้น อี้! เรา  
ใช้คำนี้ตลอด

แต่ถ้าเป็นพุทโธนะ พุทโธๆ มันเหมือนผ่าตัดไม่ต้องวางยา ผ่าดิบๆ เลย พุทโธๆ จน  
จิตมันสงบ จิตมันเป็นไป จิตมันก็แก้ไขของมัน นี่ไง มันให้ฝึกหัดได้ มันให้จิตพัฒนา มันให้  
จิตมันวิวัฒนาการ

แต่กว่าจะวิวัฒนาการได้มันต้องมีอำนาจวาสนาบารมี คำว่า “อำนาจวาสนาบารมี” มันจะมีจุดยืน มันไม่ไขว่เขว ไม่เหลวแหลก แล้วพยายามรักษาให้ได้ แล้วครูบาอาจารย์ท่านรักษาอย่างไร

ฉะนั้น ครูบาอาจารย์ของเราท่านถึงมีข้อวัตร ต้องมีต่าง ๆ ให้พยายามมีเครื่องอยู่นี้ไง แล้วพยายามสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาให้ได้ การประพฤติปฏิบัติขึ้นมาคือการสร้างเนื้อสร้างตัว คือทำให้มันขึ้นมา เจริญงอกงามขึ้นมาให้เป็นธรรมชาติ

แล้วธรรมชาติขึ้นมา เวลาถ้าเขาเป็นขึ้นมาแล้ว คนเป็นเซฟใหญ่ คนที่เป็นพ่อครัวใหญ่ คนที่ปฏิบัติเก่ง ๆ เขาคล่องตัวมาก คล่องตัวเพราะอะไร คล่องตัวเพราะเขาฝึกหัด เขามีประสบการณ์ เขามีการกระทำ

เพราะการกระทำอันนี้แหละ หลวงตาท่านก็ปฏิบัตินี้แหละ ท่านถึงบอกว่า “เรื่องสมาธิอย่ามาโกหกเรานะ เรื่องสมาธิอย่ามาโกหกเรานะ” เพราะอะไร ท่านมีประสบการณ์ของท่านไง ครูบาอาจารย์ที่ใจเป็นธรรม ๆ เป็นธรรมเพราะมีประสบการณ์ มีการกระทำอันนี้ไง ถ้ามีการกระทำอันนี้มันต้องทำได้

ถ้ามันทำได้หรือไม่ได้เท่านั้นนะ ถ้าทำไม่ได้ วิธีการใดก็เหลวแหลกหมดนะ ใ้ยี่จะบอกว่า ใ้ย่บหนอพองหนอ แล้วพุทโธมันแตกต่างกันอย่างไร

เราบอกว่า โดยพื้นฐานมันทำความสงบของใจเข้ามา เว้นไว้แต่มีฉันทะหรือสัมมา ถ้ามีฉันทะก็ขึงพีดไว้ สัตว์พีไว้ แล้วก็ว่าได้ อย่างนั้นได้อย่างนี้ ก็ว่ากันไปนะ ได้ตามทฤษฎี ได้ตามวิชาการว่าทำครบสูตรแล้วมันจะได้...แต่ไม่ได้ ไม่ได้เพราะอะไร

เพราะเราไม่เคยเห็นฝ่ายปฏิบัติแนวทางอื่นมีผู้รู้จริงเลย สิ่งที่อยู่จริงคือกรรมฐาน คือครูบาอาจารย์ที่กำหนดพุทโธ ๆ ของเรากุองค์เป็นพระอรหันต์หมดเลย

แต่ในแนวทางการปฏิบัติแนวทางอื่น เราไม่เคยได้ยิน ถ้าได้ยินก็ได้ยินคำรำลือ แต่เราไม่เชื่อ คำรำลือคือการส่งเสริม คือการประชาสัมพันธ์ คือการยกย่องสรรเสริญกันเอง

แต่กรรมฐานของเรา เจ้าคุณจุ่ม ธรรมเจดีย์ ท่านเป็นอุปัชฌาย์ ท่านให้หลวงปู่ขาวคุยกับหลวงตา ให้หลวงปู่บัวคุยกับหลวงตา ให้พระอรหันต์ต่อพระอรหันต์ทดสอบกัน ให้พระ

อรหันต์ธมฺมสากัจฉา ให้ตรวจสอบ ให้ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ให้นักวิชาการตรวจสอบทางวิชาการ ตรวจสอบการกระทำ ให้นักวิชาการตรวจสอบกันเอง เพราะท่านเป็นเจ้าของภาค

วงกรรมฐานเราไม่ใช่เยินยอสรรเสริญกันเอง ไม่ใช่ยกย่องสรรเสริญ ไม่มี วงกรรมฐานมีแต่การตรวจสอบ การแก้ไข การดูแลกัน ไม่มีการที่จะมายกย่องสรรเสริญกันเอง ไม่มี

นี่พูดถึงพุทธโธ เราจะบอกว่า มันอยู่ที่ทำได้หรือทำไม่ได้ ถ้าทำได้นะ เราทำไปแล้ว เราจะรู้เองว่าถูกหรือผิด ถ้าผิดแล้วเราก็จะไปหาแนวทางที่ถูก ใครไม่อยู่กับแนวทางที่ผิด หลุด แต่มันอยู่ที่อำนาจวาสนาใจ

ถ้ามาพุทธโธ โห้! มาแล้วก็มีแต่ต้นไม้กับโคนไม้ ภูเขาไปยุบหนองพองหนองคูดีกว่า เขาอยู่ในห้องแอร์ โอ้โฮ! เขาอยู่เป็นคณะ โอ้โฮ! เขามีความสุข เป็นอุปาทานหมู่ หมู่ด้วยกัน ไปอยู่โคนไม้คนเดียวเปล่าเปลี่ยว เหงา ไม่มีใครไปหลอก

แต่นี่มันของจริง ตกปลา คนตกปลาเขาไปตกอยู่คนเดียว เขาอยู่โดยความสงบของเรา นี่ก็เหมือนกัน เราจะตกหัวใจของเรา เราจะหาความจริงของเรา

นี่พูดถึงนะ ถ้าพูดถึงเอาจิตไว้ที่ไหนละเวลามันส่งออก

ไม่ออกหลอก เราตั้งสติไว้ เราบริกรรมไว้ ไว้ที่ปลายจมูกก็ได้ ไว้ที่ไหนก็ได้ ขอให้ทำได้เถอะ ไ้กรณีนี้มันอยู่ที่ทำได้หรือทำไม่ได้ ถ้าทำได้แล้วนะ ไม่เป็นปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีอะไรเป็นปัญหาเลย

ไอ้นั้นมันเป็นความหลงผิดของสังคม ของหมู่ชน เราจะเอาความจริงของเรา เราจะเอาความจริงเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิไว้ในหัวใจของเรา เอวัง